

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2019. március 17.
Nagyböjt 2. vasárnapja

A dicsőség fényében

Életünk eseményeinek jelentőségét általában csak utólag, azokra visszatekintve ismerhetjük fel.

A történések, események, élmények és találkozások megállíthatatlan folyamára visszaemlékezve tudjuk csak azokat abból a szempontból értékelni, hogy melyek voltak fontosabbak és kevésbé jelentősek, illetve melyek hoztak változást életünkbe. Egy személlyel való találkozás az adott pillanatban ugyanolyannak tűnik, mint bármely más találkozás, de egy idő után, akár évek múlva sorsfordítónak nevezük, mert életünk ettől kezdve új irányba állt. Egy munkahelyen elhangzott ötlet semmivel sem tűnik fontosabbnak a többi felvetésnél, mégis évek múlva, amikor úgy értékeljük, hogy ez adott új irányt a folyamatoknak, „korszakalkotó” ötletnek nevezük. Egy háború folyamán senki nem tudhatja, hogy melyik csata lesz a döntő ütközet, ezt majd utólag, a történések fogják megítélni.

Az apostolok szemszögéből nézve az

az élmény és esemény, amit Jézus színeváltozásakor átélnek, utólag nyeri el igazi értékét. Csak később, az Úr feltámadásának ismeretében és fényében értik meg, hogy a hegyen tulajdonképpen azt a dicsőséget láthatták meg egy rövid időre, amely dicsőségben a feltámadás által fog Jézus részesülni immár örökké tartóan. A három kiválasztott apostol, Péter, Jakab és János nem véletlenül hallgatnak különleges élményükről, ahogyan erről a történet lezárásából értesülünk. Ennek oka egyrészt az, hogy Jézus azt kérte tőlük,

hogy feltámadásáig ne beszéljenek senkinek a történetekről. Máté evangéliumában ezt olvassuk: „Amint lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljenek a látomásról, amíg az Emberfia a halálból fel nem támad” (Mt 17,9).

Másrészt amiatt sem beszélhettek élményükről, mert maguk sem értették egészen, mi is történt valójában, a feltámadt Jézussal való találkozások viszont, amikor megdicsőült testben láthatják az Urat, megértetik velük a színeváltozás jelentőségét.

Őt hallgassátok!

Amíg a három apostol szemszögéből nézve utólag nyeri el a színeváltozás eseménye a maga értékét, Jézus szemszögéből nézve más a helyzet.

Az evangéliumokat olvasva úgy tűnik számunkra, mintha Jézus visszatekintene életének eseményeire, de szüntelenül előre néz, felkészül arra, ami várja őt. Életének bizonyos eseményei előrevetítik azt, ami később fog bekövetkezni. Ebből a szempontból lényeges a mennyei Atya tanúságtétele, ami elhangzik a színeváltozáskor: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok.” Formailag a kijelentés a kiválasztott apostoloknak szól, ugyanakkor Jézus számára is megerősítés: Az Atya mindenkor úgy tekint rá, mint Fiára, mivel Jézus vállalta a szenvedést és a kereszthalált.

A vigasztalás és lelki erő forrása

Urunk, Jézus Krisztus! Te megmutattad isteni dicsőségedet a színeváltozás alkalmával.

Azért imádkoztál, hogy apostolaid el tudják fogadni a szenvedésedet és a halálodat, és mindezt látván ne veszítsék el hitüket és reményüket. Te imádkozol mindazokért, akik nehezen tudják elfogadni a szenvedést saját életükben és értelmetlennek tartják azt. Segíts minket, hogy elfogadjuk a szenvedést és felajánljuk azt másokért! Ne meneküljünk el a betegség vagy a szenvedés keresztje elől, hanem hordozzuk azt bátran! Vegyük észre, hogy a kereszthordozásban nem vagyunk egyedül! Segíts, hogy ne elviselhetetlen teherként tekintsünk a keresztre, hanem hordozzuk azt, mint a vigasztalás és lelki erősség forrását!

Nagyböjt 2.
vasárnapja

Ter 15,5-12.17-18
Fil 3,17-4,1
Lk 9,28b-36

Hétfő

Dán 9,4b-10

Lk 6,36-38

Kedd,

Szent József

2Sám7,4-5a.12-14a.16
Róm 4,13.16-18.22
Mt 1,16.18-21.24a

Szerda

Jer 18,18-20

Mt 20,17-28

Csütörtök

Jer 17,5-10

Lk 16,19-31

Péntek

Ter 37,3-4.12-13a

17b-28

Mt 21,33-43.45-46

Szombat

Mik 7,14-15.18-20

Lk 15,1-3.11-32

Nagyböjt 3.
vasárnapja

Kiv 3,1-8a.13-15

1Kor 10,1-6.10-12

Lk 13,1-9